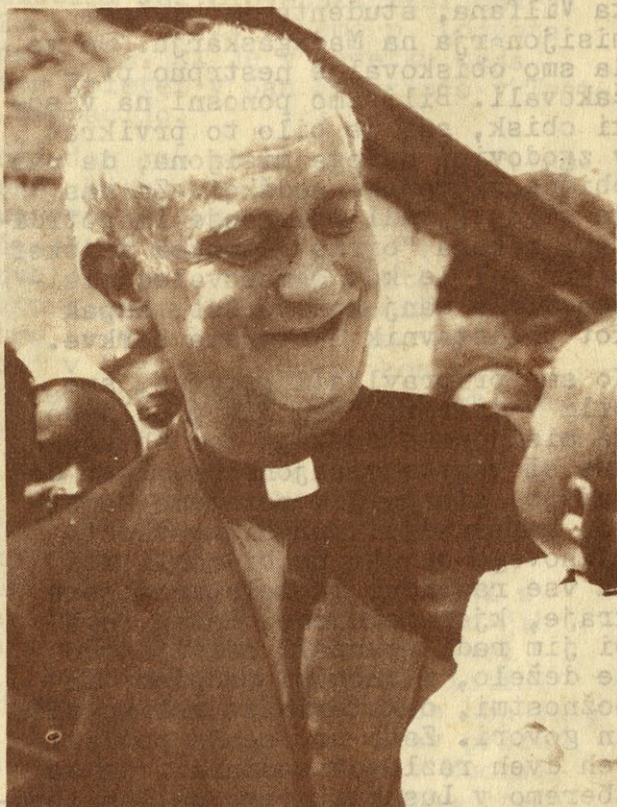

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 18, Št. 2., Lusaka,
Misijonska nedelja, 1986.

Slovenski metropolit Alojzij
Šuštar nas je obiskal. Misijonarji
smo bili njegovega obiska zelo
veseli, saj je bila za nas to neke
vrste "birma". Z njim so prišli
tudi gospod Jože Kopeinig iz Celovca
in bivši laični misijonar Marko
Vilfan. Hvala vam za obisk!

V I S O K I O B I S K

14. julija letos nas je obiskal slovenski metropolit, nadškof Alojzij Šuštar, v spremstvu gospoda Jožeta Kopeiniga, urednika Nadelje in rektorja v Tinjah ter Marka Vilfana, študenta in bivšega misijonarja na Madagaskarju. Se ve, da smo obiskovalce nestrpno pričakovali. Bili smo ponosni na visoki obisk, saj je bilo to prvikrat v zgodovini našega misijona, da nas obišče slovenski nadškof. Za nas je bilo to tudi priznanje in potrditev, nekaka "birma". Gospod nadškof ni prišel le kot obiskovalec misijonov, še manj kot turist, ampak kot predstavnik Slovenske cerkve.

Ko smo pripravljali program, smo bili v dilemi: "Naj jih popeljemo na misijonske postaje ter obiščemo vse slovenske misijonarje, kjer delujejo, ali pa jim pokažemo Zambijo, kakršna je. Zaradi kratkosti njihovega obiska ne bi mogli iti na vse različne in zelo oddaljene kraje, kjer delujemo. Poleg tega bi jim radi pokazali razvijajočo se deželo, z mnogimi problemi in možnostmi, o katerih se veliko piše in govori. Zato smo se na podlagi teh dveh razlogov zedinili, da se zberemo v Lusaki, gremo na dan zbranosti v Livingstone in potem obiščemo Mumbwo in kraje ob glavni cesti, ki pelje v Bakreno pogorje.

Izpustiti pa je bilo treba Katondwe, kjer dela p. Jože Grošelj, potem Chassa, kjer poučuje brat Zdravko Kravos, nato Chilongo, kjer se že desetletje žrtvuje sestra Barica Rous.

Prvi večer smo se zbrali pri Lovrotu v Chelstonu. Okušali smo bratstvo razpršenih misijonarjev, ki so se sestali s svojim očetom. Občutili smo, da je Slovenska cerkev prisotna na poseben način. Srečanja so se udeležili vsi Slovenski misijonarji v Zambiji, če izvzamemo p. Lojzeta Podgrajška, ki je v začetku maja letos poletel v San Francisco v Tretjo probacijo.

Drugi dan smo se odpeljali v Livingstone, kjer smo ob nadškofovem vodstvu premišljevali o Božji pričujočnosti v evharistiji in v naravi. S svojo lepoto so nam Viktorijini slapovi pomagali pri premišljevanju. Hitro je minil dan, že smo na poti nazaj v Lusako. Pogoste kontrole na cesti spominjajo na resnost stanja v tem delu Afrike.

Na poti v Mumbwo smo se zaustavili na dveh postajah, kjer smo zgradili cerkve: v Mukulaikwi in v Nangomi. Tako so gostje dobili vsaj bežen vtis dela na podeželski župniji s številnimi podružnicami. Radko jih našteje 27. Marko Vilfan je imel priliko primerjati ceste s tistimi na Madagaskarju. Gospod Jože Kopeinig pa je lahko videl, kako prav pride dober avto. Kar dva imajo v Mumbwi, ki jih je podarila avstrijska organizacija MIVA - z njegovim posredovanjem. Jože: Janez Mlakar in Janez Mujdrica sta Ti zelo hvaležna za pomoč. Se še naprej priporočamo.

Zvečer smo napisali kartice našim sorodnikom in prijateljem po svetu. V pogovoru je večer hitro minil. Zjutraj smo ob somaševanju, ki ga

Gospod nadškof Alojzij Šuštar,
Gospod Jože Kopeinig in bivši
laični misijonar Marko Vilfan
med sprejemom v cerkvi sv. Kizita.

je vodil nadškof, občutili blagoslov
Slovenske cerkve. V Mumbwi so sedaj
trije slovenski misijonarji, tako da
je to res Slovenska misijonska po-
staja.

Na poti v Bakreno pogorje smo se
zaustavili na misijonu Kaparu, ki
je pred leti tudi pripadal Mumbwi.
Tam je nadškofija ustanovila novo
župnijo. Župnik je švicarski pater
Joseph Christen. Gospod nadškof je
bil svojčas njegov špiritual. To
sta se pogledala! Zavili smo tudi
v bolnico za gobavce v kraju Liteta,
kjer hrvaška misijonarka Ema Verlič
že dolgo let deli zdravila in vse-
stransko pomaga v bolnici. Gobavost
je, hvala Bogu, ozdravljiva.

Nismo mogli iti mimo semenišča Mpima, kjer smo še našli brata Jožeta Rovtarja, dušo te zelo važne ustanove. In zvečer smo že večerjali pri sv. Jožefu v Frančiškovem centru, v novi obednici, na katero so tam zelo ponosni. Bralci se verjetno spominjajo, da smo v zadnji številki "Iz sončne Zambije" o tem poročali. Fantje v novem okolju prosteje dihaajo. Sami so veliko pomagali pri gradnji. Zato je središče njihov dom. Velik vrt in ribniki jim bodo dali vsak dan veliko dela in bodo prav tu lahko uresničili starodavno geslo: moli in delaj! Ernest in Miha imata to neprestano v mislih. Gostje so videli na lastne oči realno možnost domačih poklicev.

Misijonarji z gosti pred Marijino kapelico v Chelstonu.

Naslednji dan smo obiskali eno od podružnic v razsežni župniji, po imenu Nkana. V srednjeveliki preprosti cerkvi so se gnetli ljudje: petje in molitev sta napravila na nas poseben vtis. Del maše je bil v slovenščini. To so poslušali! Poglavar je bil prisoten in je šel tudi k obhajilu. Ponosen je na to, da je bil kot otrok med prvimi, ki so jih misijonarji krstili.

Po maši smo obiskali še eno podružnico na poti v misijona. Tam so goste nagovorili in jih pogostili. Kokoš, sočivje in potlej še polento smo jedli kar z rokami. Tudi obiskovalci! Počutili smo se prav po domače.

Obisk pri sv. Jožefu je hitro minil. Morali smo pohiteti v Lusako, 450 km daleč. Ob devetih zvečer smo prispeli na cilj, da si odpočijemo pred nedeljsko mašo v Kizitu. Če smo do sedaj doživljali domačnost in gostoljubnost ljudi, smo ta dan doživeli mašo večtisočglave množice. Morda so si bili gostje predstavljali, da bo ples mašo motil! Bilo je vse usklajeno: ples, molitev in petje. Bi lahko rekli: enkratno doživetje. Čas nima iste vrednosti, kot drugod. Nikomur se ne mudi domov.

Po maši je Jože Grošelj popeljal goste po naselju, ki šteje sto tisoč ljudi. Pravi šanti kompaund. Jože ga pozna, saj je tu preživel štiri leta.

Prehitro je minil zadnji dan. Fod večer smo se spet sestali v Chelstonu, kjer nam je Lovro pripravil ploslovljno večerjo. Preživelimo smo ga v odprtem in iskrenem pogovoru. Gost-

je so v šestih dneh spoznali nas in naš delokrog kot bi ga jim ne mogli z nobenim razgovorom ali s slikami pričarati. Vez med nami in zaledjem se je poglobila.

Še zadnja noč pri sv. Ignaciju, jutranja poslovilna maša in gostje odhite na letališče, da gredo misijonarjem na Madagaskar na obisk. Poslovili smo se zjutraj, 21. julija, 1986.

Stanko Rozman

KRATKE VESTI

Jože Grošelj poroča iz Katondwe, da so spremljali Halleyev komet na južnem nebu. Več dežela je ovekovčilo ta dogodek s posebno znamko. V Katondwe smo po zvezdi imenovali psa, ki se je rodil ravno v dneh, ko se je komet najlepše videl.

Nadalje pravi, da so šolarji v tej deželi vsi uniformirani. To pomeni, da morajo starši vsako leto kupiti novo uniformo. Mnogi tega ne zmorejo in tako je šole konec za marsikaterga vaškega otroka, ki pride brez uniforme v šolo. Čudno! Uradna filozofija te dežele je humanizem, se pravi: "Človek je naše največje bogastvo."

Zora Škerlj piše, da obžaluje, ker se nam zaradi konference ni mogla pridružiti ob obisku nadškofa Alojzija in gospoda Kopeiniga ter Vilfana.

Janez Mlakar javlja iz Mumbwe, da so zaključili dva različna tečaja, ki sta trajala tri tedne. V prvem je 30 voditeljev poskušalo globlje ra-

zumeti svojo vlogo, v drugem pa je 42 prostovoljcev, katehistov poglobljalo svoje znanje za kateheze in vodstvo Božje službe, ko je duhovnik odsoten, oziroma ne more priti. Omenja tudi, da so začeli graditi cerkev na postaji Sanje. Upa, da bo bolnica v Nangomi zgrajena. Končne odobritev še čakamo.

Lovro Tomažin sporoča bralcem, da se Pastoralni center lepo razvija in da je do novembra ves razpoložljivi čas zaseden. Prošnje še prihajajo.

Barica Rous je na dopustu in nas bo zastopala na Misijonskem simpoziju na Koroškem.

Jože Rovtar se je preselil v Lusako, kjer bo v jezuitskem novicijatu nadaljeval s podobnim delom, kot ga je opravljal v Mpimi. Njegov novi naslov:

Br. Jože Rovtar, S.J.
Novitiate,
P.O. Box 310085, Chelston,
Lusaka, Zambia

Izdajajo Slovenski misijonarji v
Zambiji.

Naslov P.O. Box 30125, Lusaka
Zambia.

Uredil Stanko Rozman

Tiskano Printed by Baptist Press,
Lusaka, Zambia.